

Арапинътъ ме остави тамъ и излѣзе. До-като азъ размишлявахъ за тази чудна и любопитна случка, ето че арапинътъ влѣзе и донесе разни вкусни нѣща и вошки, които турна на масата, тогазъ донесе нѣколко ботилки различни вина и пакъ исчезна.

Азъ запалихъ цигара, станахъ и зехъ да се расхождамъ изъ стаята; да ми мине времето захванахъ да нападамъ отъ-самъ — отъ-татъкъ на донесенитѣ сладкиши и опитахъ вината. Но най-сетнѣ и това ми дотѣгна, та захванахъ да кълна арапинътъ, когато, нещещъ ли, вратата отъ веднажъ се отвори и се показаха двѣ лица.

Едното отъ тѣхъ бѣше облѣчено въ турско званично облѣкло, а другото чисто европейски.

Първото лице, щомъ влѣзе и продума на френски тѣй:

— Господине Жулъ Борковски! простѣте зарадъ начинътъ, по който ви доведохме до това rendez-vous. Азъ обичамъ да предприемамъ всевъзможни мѣрки на предпазливостъ. Името ми е Субхи-бей и агентинъ съмъ на Митхадъ-паша, който, както знаете, борави въ Багдадъ тѣжнитѣ си дни за воля на неприятелитѣ си. Този господинъ тукъ викатъ го Розетти и добъръ е нашъ приятелъ. Заповѣдайте и се расположете тука кѣто у дома си, догдѣ не дойде времето да ви заведе при Мустафа Фазилъ-паша.

Азъ се поклонихъ и на двамата и ний сѣднахме. Субхи-бей ми се стори като човѣкъ отъ извънредна лукавщина. Бѣше низкъ и мършавъ; лицето му приличаше на равнобедренъ тригълникъ, на който върхътъ бѣше челюстѣта му. Очитѣ му бѣха доста голѣми и извънредно влажни и бистри. Веждитѣ му бѣха съставени въ тѣнъ жгълъ и издаваха необикновено остроумие. Брадата му бѣше рѣдка, главата